

velse, som findes i Anmærkningerne, den Bemærkning, at man har tilladt en enkelt Bygningsinspektør at beregne sig 6 pSt. for Overtidsarbejde til uforudsete Udgifter og ligeledes 6 pSt. for Tilsyn. Det er selvfølgelig efter Regning, og det er ikke visse faste Procent, som han kan tage for ethvert Arbejde, og som beregnes for uforudsete Udgifter og for Tilsyn, men det er efter Regning, at han kan gaa til en vis Grændse, som er angiven gennem disse Procent. Men deraf er Resultatet blevet, at denne enkelte Bygningsinspektør, som ifjor havde beregnet sig 7 pSt., ganske vist i Aar har beregnet sig Godtgørelse efter specificeret Motivering, men Resultatet er blevet det samme, som det var i Fjor, nemlig 7 pSt. Det skulde man i og for sig maasse ikke have gjort nogen Bemærkning til, dersom Forholdet ikke var det, at denne enkelte Bygningsinspektør er ganske anderledes stillet end de andre. De andre Bygningsinspektører beregne sig ikke Honorar for uforudsete Udgifter. Det er i det Mindste ikke muligt i Bilagene at finde Oplysninger derom. Hvis de have beregnet sig Noget, maa det være skjult i Overtidsarbejde, men det er meget rimeligt, at uforudsete Udgifter slet ikke ere beregnede. Hvad Tilsynet angaar, beregnes ingen Ting. Nu er det ganske vist, at der er et Par af dem, der have Konduktører, hvad den omhandlede Bygningsinspektør ikke har; men saa meget staa dog fast, at denne ene Bygningsinspektør er ganske anderledes favorabelt stillet, i ethvert Fald stillet paa en forskjellig Maade fra de andre Bygningsinspektører, og det har Udvalget ikke fundet rigtigt; man burde sørge for, at Bygningsinspektørerne bleve lige stillede. Det skal indrømmes, at der i et Bygningsinspektorat kan være større Arbejder, som kræve mere Tilsyn, end i et andet. Det kan være, men ikke desto mindre maa dog Reglerne kunne affattes saaledes, at der gjælder samme Regler for alle Bygningsinspektører; det er ikke Tilfældet nu, idet den ene er undergivet andre Regler, og det er man ikke tilfreds med. Det har man villet indsætte sig, og det har fundet sit Udtryk i en Nedsættelse af Summen med 3,000 Kr. — Vædringsforslagene Nr. 37 og 38 ere, som det ses af Betænkningen, grundede paa, at den Sum, man hidtil har anset som Maximum for saadanne Hovedindsættelser, ellers vilde blive betydelig overstreden. Det har ikke været muligt at vælge andre end disse to Steder, nemlig Christiansborg Slot og Christian VII Palais paa Amalienborg, det vil sige Udenrigsministeriets Bygning paa Amalienborg; skulde man have foretaget Nedsættelser paa andre Punkter, vilde man enten være kommen til at berøre de Bygninger, der benyttes af den kongelige Familie, og det har man ikke villet, eller f. Ex. Kronborg Slot og lignende Bygninger, der i monumental Henseende have saa stor Betydning, at det fra et kunstnerisk Standpunkt ikke vilde være forsvareligt at gjøre et

saadant Skridt. Derimod har man uden nogen Betænkning turdet gaa til Nedsættelse for de to nævnte Bygningers Vedkommende, idet et Aars Nedsættelse mer eller mindre for disse Arbejdere neppe kan have nogen afgjørende Betydning. — Seg kommer derefter til Vædringsforslaget Nr. 39, vedrørende Anstættelse og Vedligeholdelse af Inventarium ved Kriminal- og Politiretten. Seg skal med det Samme gjøre den Bemærkning, at der ved en Trykfeil i Betænkningen staa 1867 i Stedet for 1863. Den Lov, hvortil der i Betænkningen sigtes, er Loven af 11te Febr. 1863 § 17 om Omordningen af Kjøbenhavns Politim. B., hvorimod der fra 1867 ingen saadan Lov findes. Den Skrivelse, hvorpaa Forslaget er grundet, findes meddelt i Betænkningen, og Grunden til, at man ikke har troet at kunne gaa ind paa denne Ordning, har været Frygten for derigennem at slaa en Fortolkning fast af den nævnte Lov af 11te Febr. 1863 § 17, som man ikke vil have slaaet fast. I den nævnte Lovs § 17 findes nemlig udtalt Reglerne for, hvem der skal afholde Udgifterne ved Kriminal- og Politivæsenet i Kjøbenhavn; dette paahviler ifølge § 17 dels Staten, dels Kommunen. Ordene lyde saaledes: „Politidirektøren og Vicepolitidirektøren lønnes af Statskassen, der ligeledes udreder alle Udgifter til Kriminal- og Politiretten, derunder Retsvidnelse, Rettens Kontorudgifter, Brændsel og Belysning. Som fast Tilskud til de øvrige med den kriminelle Retspleie forbundne Udgifter, samt til Udgifterne ved Politiet og Arrestvæsenet i Kjøbenhavn udreder Statskassen derhos et Beløb af 38,000 Rd. aarlig. Naar Vicepolitidirektørens Embede indbrages, forhøjes Tilskudet til 40,000 Rd. Derimod overtager Kjøbenhavns Kommune Udredelsen af alle ikke ovenfor nævnte Udgifter“, o. s. v. Under „alle ovenfor ikke nævnte Udgifter“ findes ogsaa Inventarium. Nu er det altsaa tvivlsomt, hvorledes disse Ord skulle fortaas, men de ere hidtil bleve fortaaede saaledes, at man maatte kunne sige, at det egentlig hidtil har staaet hen, hvem der skulde betale Inventariet; faktisk ere Udgifterne bleve afholdte af Medhjælpssummen, men det betyder ikke meget, thi Inventariet er af den Natur, at jeg tror, at det slet ikke er blevet repareret eller fornyet i de sidste 50 Aar eller i hvert Fald ikke, siden der blev en Kriminal- og Politiret. Dersom man nu vil gaa den Vej, som foreslaas her, at opføre en særlig Sum til Inventarium for Kriminal- og Politiretten, saa vilde deri ligge en Anerkjendelse af, at det var Udgifter, der paahvile Staten og ikke Kommunen. Det er det, man har villet gaa uden om ved at negte den foreslaaede Bevilling, medens man selvfølgelig ikke vil reise nogen Indvending mod, at Udgifterne til Inventariet som hidtil afholdes af Medhjælpssummen; Andet ligger der ikke heri. Vædringsforslagene under Nr. 40, 41 og 42 kan jeg forbigaa. — Vædringsforslaget under Nr. 43